

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Secvnda, Qva Continentvr Socratis Scolastici
Constantinopolitani lib. 7. Theodoriti Cyrensis episcopi lib. 5

Christopherson, John

[Köln], 1569

Quomodo Constantini temporibus, interiores Indorum gentes,
Christiana[m] fidem amplexati sunt. Cap. XV.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12704

fituti, propriaq; ac separata tractatione egeant, aliis, qui de rebus eiusmodi rite scribere norint, omnino persequenda relinquo. Equidem ipse quoq; si ecclesiae concordia firma stabilisq; mansisset, penitus conticuissem. Nam ubi nullum argumentum suppetit ad dicendum, inanis solet esse & superuacanea dicentis oratio. Caeterum quoniam differendi subtilitas, & vanae fallaciarum argutiae Apostolicam Christianae religionis fide eodem tempore perturbarunt, & quasi membratim discerpserunt, de illis aliquid scriptis prodendum putavi, quo res in ecclesiis gestae ab obliuione vindicarentur. Nam earum noticia, cum apud alios pluresq; in magna laude ponitur, tum illum, qui eam habet multo plane efficit cautiorem. Etenim cum inanis aliqua de verbi significatione inciderit cōtrouersia, docet eum firmè animo consistere.

Quomodo Constantini temporibus, interiores Indorum gentes, Christianam fidem amplexati sunt.

C A P. X V.

DEinceps qua ratione Christiana religio temporibus huius imperatoris creuerit, latiusq; propagata sit, à nobis commemorandum est. Nam gentes, quae interiorè Indiam & Iberiam incolebant, tunc primum Christi fidem receperunt. Quid verò causae sit, cur interiorè Indiā adiunxerim, paucis explicabo. Cum Apostoli sortitò iter ad gentes suscepissent, Thomas Parthiam, in qua munere Apostolico perfungeretur, obtinuit: Matthæus, Aethiopiā: Bartholomæus, Indiam, quae huic finitima est, sortitione cepit. India autem interior, quam permultae gentes Barbarae accolunt, linguis inter ipsas discrepantes, non ante tempora Constantini verbo Christi, & eius religione illustrata est. Quae verò causa eos, ad Christi fidem amplectendam impulerit, iam dicturus venio. Meropius quidam Philosophus, genere Tyrius, studio Indorum regionem peruidendi incensus fuit: exemplo credo Metrodori Philosophi ad eam rem prouocatus, qui eandem regionem ante lustrauerat. Meropius igitur duobus pueris consanguineis secum deductis, qui linguae

SOCRATIS HISTORIAE

Græcè neutiquam ignari erant, conscensa naue, in eam regionem trajcit. Et cum ea, quæ videre desiderabat, esset cõtemplatus, domumq; redire cuperet, rerum ad victum necessariarum inopia adductus, ad locum, in quo portus tutus & tranquillus erat, appulit: Accidit autem, vt eo ferè momento fœdera inter Romanos & Indos rumperentur. Indi igitur philosophum, & eos qui cum eo nauigant, compræhendunt, omnes, duobus illis pueris eius consanguineis exceptis, interficiunt. Pueros autem, propter ætatem commiserati, seruant incolumes, regi Indorum adductos, ei dono dāt. Ille puerorum aspectu oblectatur, Alterum, nomine AEdesium, pincernam, qui suæ ipsius mensæ pocula ministraret, constituit: Alteri, qui Frumentius appellatus est, regionum Scriniorum curam commisit. Non longo tempore post, rex excedit è vita: filio admodum tenero & vxori regni hereditatem relinquit: AEdesium & Frumentium libertate donat. Regina, cum filium valde paruulum sibi relictum haberet, postulat ab his duobus, vt vsque eo curam eius susciperent, quoad vir factus esset. Cui morem gerentes adolescentuli, regis fortunis sedulo prospiciunt: & quidem Frumentius vel maximè, qui summam rerum administrauit. Iste magna cura ac studio à Romanis mercatoribus, qui ad eam regionem cõmeabant, quæsiuit, num quis Christianus inter eos esset. Cumq; aliquot repperisset, ipsiusq; & collegæ statum eos docuisset, orabat, vt loca separatim sibi sumerent, in quibus Christianorum more preces Deo funderent. Tempore pedetentim progrediente, templum ad orandum exædificat Frumentius. Et Christiani illi quosdam ex Indis fidei principiis instituentes, sibi adiungunt. Vbi autem filius regis ad perfectam ætatem peruenerat, Frumentius & AEdesius fortunas regni à se probe administratas ei tradunt: petunt potestatem in patriam reuertendi. Cum autem Rex & mater obnixè obsecrarent eos, vt manerent, & neutiquam persuaderi possent, illi patriæ reuisendæ cupiditate incensi redierunt. AEdesius Tyrum contendit, vt parentes & cognatos visceret. Frumentius Alexandriam aduentans, Athanasio episcopo, qui nuper eum dignitatis gradum acquisuerat, omnem rem narrat: docet suæ profectiois euentum: spem bonam esse, Indos religionem Christianam recepturos

ros ostendit: orat, vt Episcopum & clerum vna eo mittat, & minimè eos, qui ad viam salutis deduci possent, negligat. Athanasius id, quod ad hoc negocium maximè accommodatum videretur, animo complexus, Ipsum Frumentium episcopum designauit: dixitq; se neminem habere ad illud munus eo aptiorem. Res ergo sic confecta est. Frumentius episcopatus honorem adeptus, ad Indorù regionem reuertitur. Christi fidem prædicat: multas ecclesias extruit: atque diuina gratia donatus, multa miracula edit: multis hominù cum corporibus medetur, tum animis. Ista Ruffinus ab ipso AEdesio, qui etiam postea Tyri sacerdotij dignitatem obtinuit, se audiuisse narrat.

Quomodo Iberes ad Christi fidem conuersi sunt.

CAP. XVI.

IAM tempus eo me vocat, vt quemadmodum Iberes eodem tempore Christi fidem amplexari cœperint, commorem. Mulier quædam, quæ pium & castum viuendi genus excolebat, diuina prouidentia, ab Iberibus capta est. Iberes isti prope pontem Euxinum habitant. Suntq; Colonia deducta ab Iberibus, qui Hispaniam incolunt. Mulier ista captiua, cum inter Barbaros versaretur, pietatis studio se totam dicauit. Nam multa erat in castimonix disciplina exercenda: feuerissima ieiunandi ratione vsa est: ardentibus precibus se totam addixit. Quod cum Barbari animaduertent, peregrinum & nouum rei gestæ modum admirantur. Accidit forte fortuna, vt regis filius, ætate admodum tenera, in grauem morbum delaberetur. Vxor autem regis, ad alias mulieres, vt patrius mos illic fert, puerum curandum mittit, si quid forte remedij experientia perdoctæ ad morbû sanandum scirent. Vbi autem puer à nutrice circumlatus, à nulla muliere sanari poterat, tandem ad captiuam deducitur. Illa multis mulieribus præsentibus, quamquam nullum remedium ex materia confectum adhibebat, (nullum enim didicerat) puerum tamen capit: Cilicio suo superponit: Hæc solum profert verba: Christus, qui multos sanauit, etiam hunc sanabit infantem. Post hæc verba, vbi præcata esset, Deiq; opem implorasset, confectum conualuit puer, restq; deinceps se habuit. Fama rei gestæ inde ad omnes mu-